

Újpest-Belsőváros

2008. július 13.

Steve Gregg
(tolmácsolva)

AZ ISTENFÉLELEM

Olvasandó (lectio): Zsolt 86

Alapige (textus): Zsolt 86,11

*Dávid imádsága. Figyelj rám, és hallgass meg, URam, mert nyomorult és szegény vagyok! Tartsd meg életemet, mert híved vagyok én! Istenem, szabadítsd meg szolgálodat, aki benned bíz! Légy kegyelmes, Uram, mert hozzád kiáltok minden nap. Örvendeztesd meg szolgálád lelkét, mert hozzád emelem lelkemet, Uram! Mert te jó vagy, Uram, és megbocsátasz, nagyon szereted mindazokat, akik hozzád kiáltanak. Hallgass, URam, imádságomra, és figyelj könyörgő szavamra! A nyomorúság idején hozzád kiáltok, mert te meghallgatsz engem. Nincs hozzád hasonló, Uram, az istenek között, műveidhez fogható nincsen. Eljön minden nép, amelyet alkottál, leborulnak előtted, Uram, és tiszteletet adnak nevednek. Nagy vagy te, csodákat teszel, te vagy Isten egyedül! **Taníts engem utaidra, URam, hogy igazságod szerint járjak, és teljes szívvel féljem nevedet.** Magasztallak, Uram, Istenem, teljes szívből, és tisztelem nevedet örökké. Hiszen annyira szeretsz engem, hogy a sír mélyéből is kimentettél. Istenem! Kevélyek támadtak rám, erőszakosok hada tört életemre, de nem számolnak veled! Pedig te, Uram, irgalmas és kegyelmes Isten vagy, hosszú a türelmed, nagy a szereteted és hűséged. Fordulj hozzám, légy kegyelmes! Adj erőt szolgálódnak, segítsd meg szolgálólányod fiát! Mutasd*

meg rajtam jóságod jelét, hadd lássák gyűlölőim, és szégyenkezzenek, mert te, URam, megsegítesz, és megvigasztalsz engem

Igehirdetés

Nagyon örülök, hogy ismét itt lehetek közöttetek most vasárnap. Mondtam a nagytiszteletű úrnak, mielőtt bejöttünk volna a templomba, hogy amikor Gainesville-ben készülünk istentiszteletre, akkor nagyon gyakran eszembe jut az újpesti gyülekezet is, csak hogy itt, Budapesten már 6 órával később van. Amikor mi készülünk Gainesville-ben istentiszteletre, addigra itt Magyarországon már meg is ebédeltetek. Amikor itt az újpestiek gondolnak esetleg az amerikai testvéreinkre, akkor az amerikaiak még régen alszanak az ágyukban. Nagyon örülünk, hogy ismét itt lehetünk, és nagyon örülünk, hogy egy újabb angol tábor tarthatunk a jövő héten a gyülekezet fiataljainak. Nagyon sok ismerős arcot látunk majd a táborban is, és a floridai csoport között is vannak régi arcok. Köszönjük szépen a vendéglátásokat, ez mindig nagy áldás és nagy ajándék nekünk.

Halljuk, hogy nagyon sok ember beszél Istenről. Nem tudom, hogy Magyarországon ez hogy van, de Amerikában a beszélgetésekben elég gyakran szóba kerül Isten. Az emberek beszélnek Istenről, beszélnek a hitükről; ez nem tabutéma Amerikában. És néha, amikor föláll az ember az asztaltól és elmegy, eszébe jut, hogy jaj, de jó, hogy most éppen egy másik keresztyénnel tudtam beszélgetni. De sokszor előfordul az is, hogy ha egy hosszabb beszélgetés végén felállunk az asztaltól, akkor elgondolkozik az ember, hogy vajon milyen Istenre is gondoltak ezek, amikor az Istenről beszéltek. Mert ahogy beszélget ezekkel az emberekkel valaki, akkor rögtön rájön arra, hogy nem a Biblia Istenéről beszélnek, nem Ábrahám, Izsák és Jákób Istenéről. Hanem egy olyan Istenről beszélnek, akit gyakorlatilag összeállítottak saját maguknak az ágyukban. Ez olyasmi, mintha körülnéztek volna a különböző vallásokban, és mindegyik vallásból vettek volna egy kis építőelemet, és így megalkották a saját maguk lego-istenét. Az tény, hogy ehhez kreativitás szükséges, hogy az ember össze tudjon állítani egy ilyen istent, istenséget, de mindannyian tudjuk, hogy nem ő az igaz Isten.

Az a zsoltár, amit felolvastunk ma reggel, a Szentírásnak egy gyönyörű része. Egyrészt azért gyönyörű, mert mint költemény is nagyon szép, de ami még ennél is fontosabb, hogy azért is gyönyörű, mert az igaz Istenről mond nekünk dolgokat. Ma reggel nézzük meg, hogy mit is mond ez a zsoltár Istenről!

Minduntalan megdöbbenek, amikor olvasom a Szentírást, és az jut eszembe, hogy bár egyes részeit akár több ezer évvel ezelőtt írták – sőt, az egészet több ezer évvel ezelőtt írták –, de mégsem egy régi tárgyra, vagy régészeti leletre kell gondolnunk, amikor a Bibliát olvassuk. Nagyszerű dolog, amikor Dávid imádságát olvassuk, hiszen Dávid Isten szíve szerint élt. De ennél még sokkal többről van szó. Nem arról van szó, hogy egy régen élt, hűséges ember imádságát olvassuk egyszerűen, hanem a Szentírásról van szó. Ez Isten által ihletett irat. Miközben Dávid imádkozott Istenhez, a Szentlélek ihlette őt, hogy Isten szerint könyörögjön Hozzá. Tehát miközben olvassuk ezt a zsoltárt, nemcsak Dávidnak a hangját halljuk ki belőle, hanem Isten Szentlelkéét is. Micsoda hatalmas ajándék ez!

Az első dolog, ami látható ebből a zsoltárból, hogy mit tanít nekünk Istenről. Sőt, a legelső dolog, amit ma reggel mondanék, az az, hogy nagyon fontos, hogy tudjuk, hogy kihez imádkozunk. Hallgassuk meg még egyszer, hogy mit mond Dávid arról az Istenről, akihez imádkozik! Először is tudja Dávid, hogy az Úr mindenható Isten. Azt mondja, hogy nincs Hozzá hasonló. Az egész világmindenségben nincs egy másik olyan lény, aki hasonló lehetne Istenhez. Azt mondja, hogy nincs, akinek olyan cselekedetei vannak, mint Istennek. Az egész teremtett világban senki sem tett olyan dolgokat, mint az egyetlen, igaz Isten. Azt mondja, hogy Isten teremtette a nemzeteket. És hozzáteszi, hogy egy nap eljön az a nap, amikor az összes nép leborulva imádni fogja Istent. Néha ezt elég nehéz elhinni, hogyha körülnézünk a mai világban. Hiszen olyan sokan vannak, akik saját maguk által gyártott isteneket imádnak, vagy egyáltalán nem is foglalkoznak semmilyen istennel vagy istenséggel. De a Szentírásban azt olvassuk, hogy el fog jönni az a nap, amikor *minden térd meghajol, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr*. Dávid azt mondja, hogy *Te egyedül vagy az Úr*. De Dávid nem csak azt tudja, hogy az Úr mindenható Isten, hanem azt is tudja, hogy Ő szerető és kegyelmes Isten is. Az egyetlen igaz Isten szerető és megbocsátó Isten. Bővölködik a szeretetben és hatalmas a hűsége. Az Ő szeretete nem változik meg soha, az nem ingatag szeretet. Ő az, aki megment minket a kárhozattól, a pokoltól. Kegyelmes és irgalmas Úr.

Mint keresztyéneknek, nagyon fontos, hogy ne felejtsük el ezeket a dolgokat, hogy mindkét dolgot egyszerre gondoljuk végig. Mert sokszor Istennek csak az egyik tulajdonságára gondolunk, a másikat nem vesszük figyelembe. Sokan vannak, akik állandóan arról beszélnek, hogy Isten milyen szerető Isten, és mennyire szeret minket, de közben azt nem gondolják végig, hogy Ő a mindenható Atya. Nem szeretik azt, amikor

olyasmiről beszélnek nekik, hogy Isten a mindenható Úr, és ezért elítéli a rosszat. Hanem az ő fejükben olyan kép él Istenről, mint egy szerető nagypapa, Isten egy szeretetteljes, gondoskodó bácsi. De Isten mindenható Úr. Ő Király. Másrészt olyanokkal is találkoztam már, akik pedig Isten mindenható hatalmát hangsúlyozzák túl, az Ő uralmát, az Ő szabályait. Beszélgetek velük, aztán végiggondolom a beszélgetésünket, és eszembe jut, hogy olyan kép van ezeknek az embereknek a fejében Istenről, mintha Isten egy szabályalkotó valaki lenne. És igazuk van abban, amit mondanak Istenről, ez tény, de később végiggondolom azt, amit mondtak, akkor azt kérdezem: de hát hol van ebben a szeretet, hol van ebben a kegyelem, amiről beszélnek? Hol van a kegyelem, hol van az irgalom a keresztyén életükben?

Nagyon szeretem azt a szakaszt a János evangéliumából, mikor azt olvassuk, hogy Jézus azt mondja, hogy kijelentette az Atyát és telve volt kegyelemmel és igazsággal. Azt hiszem, hogy amikor az egyház ezt a két igazságot egymás mellett hangsúlyozza, ez jelenti a legnagyobb, a leghatalmasabb bizonyágtételt a világ számára. Amikor az egyház fel tudja mutatni azt az Istent, aki egyszerre szerető Atya és a világmindenség mindenható Ura, ez döbbenetes erővel hat a világra. De azt hiszem, hogy amikor Jézus Krisztus életét megnézzük, pontosan ezt látjuk benne. Olyan ember volt, akiben teljes volt az igazság, és tökéletes volt a kegyelem. A zsoltáríró pontosan tudta, hogy ilyen Istenünk van.

De volt még egy nagyon fontos dolog, amit tudott, ami egyértelműen látszik ebből a zsoltárból. Azt mondja a zsoltáríró, hogy az Úr az én Istenem. Nemcsak egyszerűen olyan Istenről van szó, aki valahol ott a játszótér környékén van, nem olyan Istenről, aki nagy általánosságban gondot visel a világról, hanem arról az Úrról van szó, aki Dávidnak az Istene. Aki Dávid Megváltója, Dávid Ura.

Keresztyénként mi is ugyanezt éljük meg Jézus Krisztuson keresztül. Tudjuk, hogy az Úr a mi Istenünk, pontosan azért, amit Jézus Krisztus tett értünk a kereszten. Amiatt, amit Jézus Krisztus a kereszten tett, mi, mint egykor lázadók, most már Isten gyermekei vagyunk. Akik egykor Istent gyűlölők voltunk, most már Isten gyermekei, fiai és leányai vagyunk. Akik egykor kint a messzeségben kóboroltunk, most már Isten családjába tartozunk.

Amikor a floridai csoport megérkezik ide Magyarországra, nagyon jó látni, hogy Istennek a családja itt Magyarországon is ugyanúgy megvan, mint Amerikában. Hatalmas biztatás, bátorítás ez nekünk, hogy találkozunk testvérekkel itt Budapesten. Ti arra emlékeztettek minket, hogy milyen hatalmas Istenünk van. Bizonyágtételei vagytok annak, hogy

Krisztusnak mekkora az Ő népe. A keresztyéneknek Isten Igéje embereinek kell lenni, hogy világítsunk a világban. Hiszen a Szentírás is olyan sok helyen emlékeztet minket arra, hogy milyen Isten valójában.

De amellett, hogy Dávid arról beszél itt a zsoltárban, hogy milyen az az Isten, Akihez imádkozik, azt is látjuk, hogy milyen maga a zsoltáríró. Amikor olvassuk a zsoltárokat, jó látni azt, hogy milyenek voltak a zsoltárok megfogalmazói. Ilyennek kell lenni nekünk is. Azt olvassuk az első versben, hogy: *Figyelj rám és hallgass meg, Uram, mert nyomorult és szegény vagyok!* A zsoltáríró alázatos. Tudja, hogy önmagától nem tudja megszabadítani magát. Tudja azt, hogy ha valaki valaha meg fogja őt menteni, akkor az egyedül Isten. A zsoltáríró bizik Istenben és az ő jóságában. Tudja, hogy Isten nemcsak képes arra, hogy megmentsen, hanem meg is fogja őt menteni. Megint csak nem arról van szó, hogy Isten olyan Isten, aki összességében jó a világhoz, hanem Ő jó hozzád is és hozzám is.

Őszintén szólva, vannak olyan napok, amikor ezt könnyebb elhinni, mint máskor. Azt mindig elhiszem, hogy Isten jó Isten, viszont azt nem mindig hiszem el, hogy hozzám is jó. Abban nem vagyok mindig biztos, hogy Ő mindig meg fog engem menteni. Ezért van az, hogy sokszor előfordul, hogy azt mondom, jó, akkor megpróbálok én a saját erőmből kijutni ebből a problémából. Megpróbálok összeszedni minden erőmet és minden ügyességemet, és megpróbálok kikeveredni abból a gödörből, amibe belekerültem. Aztán gyorsan kiderül, hogy ez körülbelül annyit számít, mintha falra borsót hánynék. Az a baj, hogy a probléma rám néz, és azt mondja, hogy „Hát összesen csak ennyit tudsz tenni? Hát csak ennyit tudsz ellenem dobni?”. És meg kell, hogy valljam, hogy igen, ez a borsó a maximális erő, amit ki tudok fejteni. És akkor tanulom ezt meg és akkor emlékszem arra, hogy már eleve Istenhez kellett volna mennem. Odamegyek Istenhez, és azt mondom, hogy „Uram, valami elromlott, mert én rontottam el”. Vagy azt mondom, hogy „Uram, itt van ez a probléma, nem tudom megoldani a saját erőmből, de most a Te kezedbe teszem le, mert tudom, hogy Te képes vagy megoldani ezt a problémát. Benned bízom, hogy Te meg tudod tenni”. És bízom Istenben annyira, hogy azt mondom neki, hogy „hatalmad van arra, hogy akár el is vedd ezt a problémát, vagy pedig elég kegyelmet és elég erőt adsz nekem ahhoz, hogy meg tudjak ezzel a problémával, ezzel a nehézséggel küzdeni”.

Sokszor kiderül, hogy a problémák nem oldódnak meg, hanem megmaradnak. De Isten engem változtat meg, mert kegyelmet ad, segít, hogy más színben lássam a problémát. Segít abban, hogy nem egy problémáról van szó, hanem egy újabb szolgálati lehetőségről. Vagy egy

olyan lehetőségről, hogy felvegyem a keresztemet, és úgy kövessem Őt, mint Jézus. Isten mindig hűséges marad, még akkor is, amikor én nem.

A zsoltáríró egész nap szól, kiált Istenhez. Tudja, hogy hol találja meg a segítséget. Kedves Testvérek, jó, hogyha a zsoltáríróval együtt tesszük azt, amit ő tett. Mi is imádkozzunk Istenhez, és kérjünk Tőle alázatosan segítséget! Emlékezzünk arra, hogy mi nem tudjuk megmenteni saját magunkat! Emlékszem arra, hogy milyen is volt az, amikor 15 évesen friss keresztyén voltam. Pontosan emlékszem arra, hogy amikor megtértem, az jutott eszembe, hogy Isten nagyon jó üzletet csinált velem. Úgy gondoltam, hogy én annyira jó gyerek vagyok, hogy Istennek nincs sok munkálkodnivalója az életemben. Lehet, hogy egy kicsit le kell csiszolnia az érdes sarkokat, lehet, hogy egy picikét meg kell változtatnia, meg kell tisztítania egy-két rossz szokásomtól, de egyébként én tökéletes vagyok. Az egyetlen kifogásom, mentségem, hogy 15 éves voltam. És most, 30 évvel később, 30 év keresztyén élet után meg kell, hogy mondjam, Isten jókorát változtatott rajtam. Pontosan tudom azt, hogy ami jó és ami kedves az életemben, azt egyedül Istentől kaptam. Isten kegyelméből érkezett el hozzám, és kitöltetett az életemre, akár az eső. Isten megtanított arra, hogy amiről azt gondoltam, hogy az életem része, a személyiségemhez tartozik, az igazából csak büszkeség volt. Amiről azt gondoltam, hogy erény az életemben, igazából csak egy olyan rész volt, amikor nem tudtam vétkezni. És amiről azt gondoltam, hogy szeretet, igazából csak önzés volt. Tehát Istennek sokkal többet kellett változtatnia rajtam, mint néhány érdes sarok lecsiszolása, vagy néhány rossz szokás megváltoztatása. Gyakorlatilag az egész embert meg kellett, hogy változtassa bennem. És még mindig van mit tennie velem. Kérdezzétek meg a feleségemet és talán még a gyerekeimet is. Ezért vannak ők most otthon... nem, nem.

Amennyire igaz, amit Krisztusról mondtunk, és amit róla tudunk, a Zsidókhöz írott levélben is hasonlóat olvasunk. Azt olvassuk ott, hogy bármennyire is lázadók voltunk, bátorsággal mehetünk Istenhez. Mert bocsánatot nyert bűnősként odaléphetünk Isten trónjához Krisztusban. Micsoda hatalmas csoda ez! Ez egy csodálatos lehetőség, hogy odaléphetünk a Teremtőhöz, aki a mi saját Édesatyánk is.

A 86. zsoltár közepén olvasunk egy verset, amit Miklós felolvasott az istentisztelet kezdetén. Azt olvastuk ott, hogy „*Taníts engem utaidra, Uram, hogy igazságod szerint járjak és teljes szívvel féljem nevedet!*”. Sok szempontból ez a zsoltárnak a középpontja. Dávid azt kéri Istentől, hogy tanítsa őt az Ő utaira, hogy igazsága szerint járjon. A héber nyelvben ez a szó, hogy 'tanít', azt jelenti, hogy valami felé terelget, valamit megmutat. Azt jelenti, hogy utat mutat valakinek. Amikor az útról beszélünk, akkor

valamilyen ösvényről van szó. Dávid azt kéri Istentől, hogy az Ő útja felé vezesse, terelgesse őt. Isten alkotott mindent körülöttünk. Ő tudja, hogy hogyan működik a világ. Tehát ismernünk kell, hogy hogyan járjunk ebben a világban.

Azt kéri a zsoltáríró, hogy *teljes szívvel féljem nevedet*. Angolul ez úgy hangzik hogy meg nem osztott szívvel. Tehát egy olyan szívről van szó, ami nem két vagy három vagy több dologgal van elfoglalva. Mennyire nehéz az, hogy az embernek ne legyen megosztva a szíve! Mennyire nehéz az, hogy ne legyenek olyan dolgok, amelyek megpróbálnak elvonni minket, szétszakítani többféle irányba! Ha belegondolunk, hány ezer olyan dolog van, ami azt kívánja, azt kiáltja felénk, hogy „figyelj rám, törődj velem, szánd rám az idődet!”. Rengeteg olyan dolog van a világban, amelyek egy-egy részt akarnak a szívünkől. De Dávid megértette azt, hogy Istené az ő szíve. És az ő szeretetét, az ő szívét Istennek kell odaszánnia. Istent kell egyedül imádnia. Azt olvassuk itt, hogy „tiszteljem”, hogy „féljem a Te nevedet”. Dávid azt próbálja itt elmondani, hogy amikor megosztott a szívünk, akkor nem féljük Istent. Nem adjuk meg neki azt a tiszteletet, azt a félelmet, azt az istenfélelmet, amit megérdemel. Lehet, hogy azért van ez, mert más dolgokban reménykedünk. Lehet, hogy azért van ez, mert amikor megosztott a szívünk, akkor elfelejtjük, hogy mennyire Ő a mindenható Isten.

Nagyon fontos, hogy gondoskodjunk a családukról. Ezek fontos és jó dolgok, szükséges dolgok. A Szentírásban azt is olvassuk, hogy dolgozzunk, kétkezi munkát végezzünk, keressük meg a kenyerünket, és gondoskodjunk egyben másokról is. De olyan sokszor elkövetjük azt a hibát, különösen manapság, hogy azt gondoljuk, hogy az egész az én kétkezi munkámon múlik, a sorsom a megkeresett pénz mennyiségétől függ. Amerikában rengeteg olyan család van, ahol pontosan emiatt mentek tönkre az emberi kapcsolatok, mert a pénz árasztott el mindent. Ez egy betegség, az egész országon végigsöprő dögvész. Mert a szülők megpróbálnak mindent megadni a gyermekeiknek – anyagi szinten. És közben semmit nem adnak meg nekik Istenből. Semmilyen lelki dologra nem tanítják őket. És semmit nem mondanak nekik az igazi életről, arról az Igéről, amit a Bibliában olvasunk, amin keresztül mi is megtaláljuk a valódi életet. Vigyázzunk erre a betegségre mi is! Mert mi is gyakran azt gondoljuk – ha a világ szerint gondolkozunk –, hogy mindent megadunk a gyermekeinknek, közben pedig semmit sem adunk nekik.

A 12. versben azt olvassuk, hogy *„magasztallak Uram, Istenem, teljes szívűből, és tisztelem nevedet örökké”*. Dávid azt kéri Istentől, hogy „kérlek, Uram, forraszd egybe a szívemet, őrizd meg a szívemet, vedd körül egy

sövénnyel, zárd azt el magadnak, óvj meg engem azoktól a szirénektől, azoktól a csalogató hangoktól, amik a világból jönnek, és amikor ezt megteszed, akkor teljes szívemből dicsőíteni foglak mindörökké”. Ez az én imádságom is a gyülekezetért, hogy ez az újpesti gyülekezet is, meg a gainesville-i gyülekezet is Istené lehessen teljes szívéből. Hogy teljes szívű tudjuk dicsőíteni Istent. Imádkozzunk azért, hogy Isten Szentlelke végezze el ezt a munkát!

Ámen.

Imádkozzunk!

Mindenható Urunk, kegyelmes Édesatyánk! Köszönjük a Te Igédnek erejét és igazságát. Kérünk Téged, hogy a Te Igéd végezze el a munkát a mi szívünkben. Kérünk, hogy Te tégy minket egységes szívű emberekké. Kérünk, hogy hadd lehessünk a kegyelem és az igazság emberei. Édesatyánk, szeretünk Téged, kérünk, segíts, hogy hadd szerethessünk Téged minél jobban! Köszönjük Neked a Te kitartó szeretetedet. Kérünk, hogy áldd meg a ma délelőtti Igédet is. A Te drága Fiad nevében kérjük ezt.

Ámen.